

staví je pod garancii zákona ústavního. § 132 garantuje podíl na požitku a používání částek věnovaných z veř. fondů na účely tam uvedené »menšinám«, aniž by blíže určoval, kdo jest subjektem oprávněným nároky ony uplatňovati. Garantuje jim podíl ten jenom tam, kde jest usedlý »značný zlomek« státních občanů k té které menšině náležejících, sám pojmu toho však neurčuje, nýbrž vymezení jeho vyhrazuje zvláštnímu zákonu. A jako nechává neurčitým subjekt a předpoklad nároků jim zásadně garantovaných, tak ponechává neurčitým i rozsah těchto nároků, zajišťuje menšinám docela povšechně jenom »přiměřený podíl,« aniž blíže určuje, dle čeho tuto »přiměřenost« dlužno posuzovati. Z toho všeho plyne, že § 132 neobsahuje nežli — jak to ostatně výslovně praví v § 133 — povšechnou zásadu, postavenou ovšem pod garancii ústavního zákona, jejíž aplikace na konkrétní případy je podmíněna teprve vydáním zvláštního zákona, slíbeného v § 133 úst. listiny. Dokud tento zákon nebyl vydán, nelze z § 132 úst. listiny vyvozovati ani žádných konkrétních nároků ať kolektivních, ať individuálních, ani žádných povinností právních pro obce a jiné korporace tam uvedené.

Není proto možno z § 132 úst. listiny dovozovati povinnosti stěžující si obce, aby, preliminarujíc ve svém rozpočtu určité částky pro účely kulturní, rozvrhla je v určitém poměru pro potřeby obyvatelstva národnosti české resp. německé.

Poněvadž pak dále usnesení obce, jímž věnuje nějaké hmotné prostředky určitým účelům, je svou povahou dispozicí hospodářskou, v oboru hospodářské správy obecní pak — jak nss vyslovil a podrobně odůvodnil v nál. Boh. 5428 adm. — instanční příslušnost rozhodovací nedává vyšší stoličce oprávnění, ani aby hospodářské opatření obce nahradila jinou dispozicí hospodářskou, ani aby takovou jinou dispozicí hospodářskou obci ukládala, nelze nař. rozhodnutí v tomto druhém bodě opřít ani o předpisy zřízení obecního.

Č. 5986.

D o m o v s k é p r á v o: K výkladu »úmyslu podržeti pobyt v obci« ve smyslu § 2, odst. 1 novely o dom. právu z roku 1896.

(Nález ze dne 22. října 1926 č. 20.553.)

V ě c: Obec B. proti zemské správě politické v Praze o domovskou příslušnost Aloise K.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: — — — — —

Podle § 2, odst. 1. zák. z 5. prosince 1896 č. 222 ř. z. výslovné přijetí do svazku domovského nemůže býti odepřeno obcí pobytu čl. státnímu občanu, který po dosažení svéprávnosti po 10 let, která předchází žádosti za dom. právo, se zdržoval v obci dobrovolně a nepřetržitě. Vzdá-li se někdo dobrovolně pobytu v obci, přetrhne se — jak se uvádí v 3 odstavci téhož § — počatá 10letá lhůta pobytu, avšak za přetržení pobytu se nepokládá dobrovolné vzdálení, když z okolností, za který se stalo, jde na jevo úmysl pobyt podržeti.

Mezi stranami je nesporno, že Alois K. bydlil po dosažené svéprávnosti dobrovolně a nepřetržitě v obci B. od 26. června 1912 do 24. června 1922, kdy zanechav v B. část svých svršků se odberal do S., a že se dne 26. července 1922 vrátil do původního bytu v B. Sporno je, zdali Alois K., ubíraje se 24. června 1922 do S., vzdal se tím pobytu v B., či zdali z okolností, za jakých se z B. vzdálil, byla patrna jeho vůle a úmysl pobyt v této obci podržeti.

Žal. úřad dospěl k závěru, že Alois K. měl úmysl podržeti pobyt v B., zejména ze skutečnosti, že při svém odchodu z B. ponechal v této obci větší kusy nábytku, dříví a některé zásoby, že sjednal se svým domácím úmluvu, podle které byl tento povinen přijmouti ho do nájmu, kdykoli o to požádá, nejdříve však 15. července 1922 a že neměl ve S. bytu, nýbrž bydlil u sestry.

Pravdivost těchto úřadem zjištěných skutečností stížnost nepopírá, vytýká jen, že nebyl proveden nabídnutý důkaz svědkem Josefem J. Tato námitka však je bezdůvodná, neboť podle jednacích spisů byl jmenovaný vyslechnut ve sporné věci dne 7. ledna 1925 na osp-é ve V. Při svém výslechu J. nějaké skutečnosti, jež by vyvracely správnost skutkových zjištění žal. úřadu, neuvedl, nýbrž omezil se v podstatě na prohlášení, že nemůže potvrditi, že K. při svém odchodu z B. měl úmysl podržeti tam svůj pobyt.

Dospěl-li žal. úřad z uvedených skutečností, jejichž správnost nebyla v řízení popřena a jež také nejsou v odporu se spisy, k závěru, že Alois K. měl úmysl pobyt v B. podržeti, a že tudíž jeho odchodem do S. nastalo přetržení pobytu v B., není jeho úsudek v rozporu s pravidly logického myšlení a jestliže v důsledku onoho závěru uznal, že K. přísluší dom. právem do obce B., nelze v jeho výroku shledati ani nezákonnost.

Č. 5987.

Domovské právo: * Vypovězení z obce nepřerušuje desíťletou lhůtu vydržecí pro nabytí nároku na přijetí do svazku domovského podle § 2 zák. z 5. prosince 1896 č. 222 ř. z., když vypovídací nález nebyl před uplynutím oné lhůty proveden.

(Nález ze dne 22. října 1926 č. 20.554.)

Věc: Město J. proti ministerstvu vnitra o domovskou příslušnost Jana T.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Osk v J. rozhodla výměrem z 26. září 1922, že Jan T. nenabyl dom. práva v J., poněvadž podle výsledku konaného šetření nemohl dovršiti 10letou lhůtu pobytu, neboť byl pravoplatným nálezem osp-é v J. z 29. ledna 1921 vyhoštěn z okruhu obce J. a nejsou tedy splněny podmínky § 2 zák. z 5. prosince 1896 č. 222 ř. z.

Výnosem z 21. března 1925 vyhověla zsp v Praze odvolání obce Z. z uvedeného výměru osp-é, zrušila tento výměr a rozhodla, že Jan T. nabyl nároku na přijetí do dom. svazku obce J., poněvadž jsa rakouským, resp. čsl. státním občanem v době od 28. prosince 1910 až do